Temu, który ma moc,
aby ustrzec was od upadków i w pełni radości
– uznanych za nienagannych – postawić w swojej chwale,
Jedynemu Bogu, naszemu Zbawicielowi,
który objawił się w Jezusie Chrystusie, naszym PANU,
niech będzie wszelka cześć i uwielbienie.
Do Niego bowiem należą majestat, moc i władza
– od wieków, teraz i po wszystkie wieki – Amen!

Jud 24-25 (NPD)

Chrześcijaństwo w ujęciu biblijnym nie jest koncepcją etyczną, doktrynalną czy zorganizowanym systemem religijnych obrzędów, nakazów czy zakazów. Jego sensem oraz najgłębszą istotą jest osobisty związek człowieka z Chrystusem, PANEM Niebios i Ziemi. Również w ujęciu religioznawczym biblijne chrześcijaństwo nie jest religią, ponieważ – według definicji z tej dziedziny nauki – religią jest zespół przekonań i obrzędów, które człowiek powinien praktykować w celu zyskania przychylności swojego bóstwa wyrażającej się w postaci błogosławieństwa wiecznego życia lub innych oczekiwanych i pożądanych korzyści. Nie tym zajmuje się biblijne chrześcijaństwo. Ono koncentruje się na przekazaniu tego, co Jedyny Bóg, Prawdziwy PAN i Wiekuisty Władca Niebios suwerennie i samodzielnie dokonał w Jezusie Chrystusie, aby umożliwić człowiekowi wieczną społeczność z sobą samym. Mówi więc ono o działaniu Świętego Boga w stosunku do upadłego człowieka, który w żaden sposób nie jest w stanie pokonać przepaści grzechu oddzielającego go od Najwyższego. W przeciwieństwie do biblijnego chrześcijaństwa, które, zainicjowane przez Chrystusa, stało się we wszystkich kategoriach religioznawczych absolutną nowością, wszelkie systemy religijne funkcjonowały i funkcjonują zawsze według jednakowego schematu, tzw. modelu świątynnego (więcej w Komentarzu NPD → Świątynny model religijności a biblijne chrześcijaństwo).

Redakcja NPD ma głęboką nadzieję, że to nowe, dynamiczne wydanie Pisma św. będzie służyło zrozumieniu nowości Bożego dzieła w Chrystusie oraz wprowadzeniu każdego czytelnika w osobistą relację z Jezusem i umocnieniu w Nim. Zrobiliśmy wszystko, co było w naszej mocy, aby tekst NPD był nie tylko wierny merytorycznie przekazowi myśli zawartych w oryginalnych tekstach Bożego Słowa, spisanych w językach hebrajskim, aramejskim i greckim, ale także łatwo zrozumiały dla współczesnego czytelnika, który nie ma przygotowania egzegetycznego czy teologicznego. Mamy oczywiście pełną świadomość, że bez pomocy Bożego Ducha nasza praca nie przyniesie żadnego duchowego owocu. Dlatego modlimy się, żeby Duch Świętego Boga, to znaczy Duch Chrystusa, osobiście przemawiał do każdego czytelnika NPD i prowadził go do zrozumienia oraz pełnienia woli Niebiańskiego Ojca.

Cała Biblia jest jednym wielkim świadectwem o Jezusie Chrystusie. Stary Testament w pewnej części zapowiada przyjście Chrystusa i przygotowuje ludzi na to wydarzenie. Nowy Testament, a w zasadzie *Dobra Wiadomość o ratunku w Chrystusie*, jest z kolei zapisem ziemskiego życia, misji i nauczania Jezusa, a także tego, jak informacja o dziele, którego On dokonał, została zaniesiona przez Jego wysłanników i uczniów do wszystkich narodów Ziemi. W komentarzach i przypisach redakcyjnych staraliśmy się zwracać na to szczególną uwagę.

Redakcja NPD

Księga Ezdrasza

Księga Nehemiasza

——— * ———

Nowy Przekład Dynamiczny

opatrzony przypisami oraz komentarzem filologicznym, historycznym i teologicznym

PRZEKŁAD STUDYJNY

Wydawnictwo NPD
Warszawa

Niniejszy przekład nie jest wynikiem pracy jednego czy kilku tłumaczy, lecz został zrealizowany metodą dynamicznych ekwiwalentów znaczeniowych przez Redakcję NPD w oparciu o zebrane materiały, do których należą *Biblia Hebraica Stuttgartensia* wyd. 4, Stuttgart 1990, a także liczne etymologiczne przekłady interlinearne oraz słowniki i komentarze biblijne.

Redakcja:
Zespół Wydawnictwa NPD

Korekta:
Elżbieta Augustyniak
i Zespół Wydawnictwa NPD

Przygotowanie komputerowe i skład systemem TEX:
Fixpoint Krzysztof Rudnik

Projekt i przygotowanie okładki:
Radosław Krawczyk

Redaktor naczelny:
Piotr Wacławik

Copyright for the Polish edition © 2026 by NPD, Warszawa.
Licensed edition
Wydanie pierwsze
All rights reserved.
Wszelkie prawa zastrzeżone.

Ta książka ani żadna jej część nie może być przedrukowywana ani w jakikolwiek inny sposób reprodukowana czy powielana mechanicznie, fotooptycznie, zapisywana elektronicznie lub magnetycznie, ani odczytywana w środkach publicznego przekazu bez pisemnej zgody wydawcy.
Pisma w sprawie zezwoleń należy kierować na adres:
Oficyna Wydawnicza VOCATIO sp. z o.o.
ul. Polnej Róży 1,
02-798 Warszawa
e-mail: vocatio@vocatio.com.pl

Wydawnictwo NPD jest imprintem Oficyny Wydawniczej VOCATIO sp. z o.o.

Sprzedaż publikacji NPD prowadzi Oficyna Wydawnicza VOCATIO sp. z o.o.
Dział handlowy: 508 091 946
e-mail: sklep@vocatio.com.pl
www.vocatio.com.pl

W razie cytowania fragmentów zaczerpniętych z tego przekładu
należy w adresie biblijnym wpisać skrót (NPD), np. Ps 23,1 (NPD) lub (Ps 23,1 NPD).

Więcej informacji na stronach:
http://www.BibliaNPD.pl

ISBN 978-83-68896-14-5

SPIS TREŚCI

Księga Ezdrasza 7
Księga Nehemiasza 35

KSIĘGA EZDRASZA

Księga Ezdrasza

Autor księgi

Z treści księgi nie wynika, kto ją spisał, jednak talmudyczna tradycja żydowska przypisuje ją Ezdraszowi (hebr. *Ezra* – „Bóg jest pomocą"), który był kapłanem z linii Sadoka wywodzącej się od samego arcykapłana Aarona (por. Ezd 7,1-5).

Czas powstania księgi

Księga powstała najprawdopodobniej jako kompilacja materiałów zebranych pomiędzy rokiem 457 p.n.e. a 444 p.n.e. i opowiada o dwóch powrotach Żydów z Babilonii. Na czele pierwszej grupy repatriantów stał Zorobabel, a drugiej przewodził Ezdrasz. Był to szczególny czas w historii, w którym następowały wielkie przemiany w dominującym wówczas na Bliskim Wschodzie Imperium Perskim, a na świecie znacząco kwitło piśmiennictwo filozoficzno-religijne. W tym bowiem czasie w Grecji żył Sokrates, w Indiach Budda, a w Chinach Konfucjusz.

Miejsce powstania księgi

Jerozolima.

Adresaci księgi

Księga zasadniczo była skierowana do repatriantów powracających z Babilonu, jednak jej autorzy i redaktorzy najwyraźniej mieli szerzej sięgający zamysł wpływania na myślenie całej społeczności żydowskiej rozproszonej pomiędzy rozlicznymi narodami. Znajdujemy bowiem w niej wprost sformułowane idee na temat supremacji rasowej Żydów oraz konieczności ich separowania się od innych narodów.

Kontekst spisania księgi

Księga Ezdrasza jest niewątpliwie kontynuacją opowiadania zawartego w *Drugiej Księdze Kronik*. Przedstawia ona dzieje powrotu Judejczyków z Babilonu do Jerozolimy i z niej do innych miejscowości w Judei. W tym kontekście trzeba uzmysłowić sobie, że siedemdziesięcioletni czas pobytu na wygnaniu musiał zrodzić w sercach i myślach Żydów istotne pytania. Z pewnością dotyczyły one przyczyn przeżytych kataklizmów narodowych, natury ich relacji oraz przymierzy z Bogiem, który w oczywisty sposób dopuścił do rzezi i deportacji narodu, a nawet do zburzenia świątyni jerozolimskiej. Żydzi uważali ją za Boży dom – miejsce zamieszkania Świętego Izraela, podczas gdy On sam sprowadził na nią destrukcję i zagładę. Doświadczenie wyższego poziomu rozwoju kulturowego, społecznego i intelektualnego, z jakim Żydzi zetknęli się w Babilonie,

z pewnością wpłynęło na ich myślenie oraz postrzeganie własnej rzeczywistości. To tam, bazując na obserwacjach i zdobytych doświadczeniach, rozwinęli alfabet hebrajski, co ostatecznie pozwoliło na spisanie ich ksiąg religijnych. Archeologia potwierdza, że hebrajskie manuskrypty religijne pojawiły się dopiero w okresie powygnaniowym, a więc w czasach działania Ezdrasza i jego środowiska.

Gdy repatrianci żydowscy wrócili do Judy i Jerozolimy, zastali tam swych braci, którzy podczas ich nieobecności zaczęli w pokojowy sposób układać sobie życie z innymi ludami żyjącymi na tym terenie. Przez siedemdziesiąt lat zawierane były małżeństwa międzyplemienne, z których rodziły się dzieci, zaś te z kolei zawierały kolejne związki. Tak było w Judzie. Warto również pamiętać, że z dawnych terenów północnego królestwa (Izraela) zniknęło dziesięć plemion żydowskich. Asyria zasiedliła te ziemie innymi ludami, które w naturalny sposób zaczęły się mieszać z niedobitkami żydowskimi. W taki sposób powstała nowa nacja zwana Samarytanami, których ortodoksyjni Judejczycy odsądzali od czci i wiary. Z Nowego Testamentu wiemy, że nienawiść Judejczyków do Samarytan była tak wielka, że podróżując do Galilei wręcz nadkładali drogi (idąc przez Zajordanie), aby tylko ominąć Samarię. Przeciw takim podziałom wystąpił Jezus z Nazaretu, co było również jednym z powodów znienawidzenia Go przez faryzeuszy i uczonych w Piśmie.

Cel spisania księgi

Bez wątpienia pierwszym, najbardziej rzucającym się w oczy, celem spisania *Księgi Ezdrasza* było przekazanie informacji o odbudowie świątyni oraz religijnej odnowie narodu żydowskiego, do których – w reakcji na doznane pogromy i przeżyte deportacje – przystąpili kapłani wraz z elitami narodowymi. Niby rozumieli, że Bóg (przez swoich proroków) wyraźnie stwierdził, iż kataklizmy, które dotknęły społeczność żydowską, były związane z rozkładem moralnym i religijnym całego narodu, który w istocie zaczął się już w czasie ich wyjścia z Egiptu (por. Ez 20,8-23), i dalej narastał, wręcz kaskadowo, aż od chwili podziału Królestwa Dawida na państwo północne i południowe. Upadek moralny był zaraźliwy. Przechodził on z kapłanów i innych członków elit narodowo-religijnych na lud, prowadząc go do upadku.

Znajdujemy jednak w tej księdze również inny, bardziej ukryty, cel. Jest nim budowa żydowskiego myślenia supremacyjnego, które ujawnia się w wypowiedzi liderów środowiska Ezdrasza na temat niezachowania przez część ludu rasowej czystości nasienia (por. Ezd 9,1-2, który jest również kluczowym wersetem dla zrozumienia sensu przekazu tej księgi). Sformułowanie mówiące o zachowaniu „świętości nasienia ludu Izraela" stało się ideową podwaliną rozwijanych później w Talmudzie koncepcji osiągających poziom wręcz rasistowski. Talmud, który w kulturze żydowskiej wyparł Biblię, *explicite* naucza, że inne narody (hebr. *goim*) stoją w hierarchii stworzenia niżej niż Żydzi i w stosunku do nich są podludźmi (dosł. „są zwierzętami").

Temat księgi

Księga Ezdrasza opowiada o dwóch falach powrotów Judejczyków z Babilonii do Judei. Na czele pierwszej grupy repatriantów stał kapłan Zorobabel, a drugiej przewodził Ezdrasz – uczony w Piśmie pisarz świątynny, który specjalizował się w interpretacji Prawa Mojżeszowego. Pierwszy z nich zajął się odbudową świątyni jerozolimskiej, podczas gdy drugi postawił sobie za cel odbudowanie postaw religijnych w sercach i umysłach Judejczyków. O ile Bóg oczekiwał od Żydów poważnej wewnętrznej odnowy duchowej, zarówno Zorobabel, jak i Ezdrasz zaangażowali się jednak w coś innego – w odnowę religijności formalnej. Nie znajdujemy w tej księdze nawet śladu ich zainteresowania głęboką przemianą serc ludu, obecna jest natomiast, niemal w każdym miejscu tekstu, troska o przywrócenie zewnętrznych form obrzędowości ceremonialnej.

Skrupulatność zapisów Ezdrasza ujawnia dodatkowo jego pedantyczny formalizm, który znajdował wyraz w fanatycznym rugowaniu ze społeczności żydowskiej obcoplemiennych żon wraz z dziećmi. Dla Ezdrasza nie było istotne, iż takie działanie wiązało się z ogromnymi szkodami duchowymi i psychicznymi zarówno dla oddalanych kobiet, jak i niczego nierozumiejących dzieci. A wszystko to zarządził w imię Boga. Jego obsesja uwidoczniona we wprowadzonym rozporządzeniu występowała wprost przeciwko Bożej woli ujawnionej nie tylko w przymierzu zawartym na Synaju, które przecież obejmowało wszystkich obcoplemieńców żyjących w społeczności Hebrajczyków (por. Wj 12,38; Pwt 29,8-14), ale występowało także przeciwko objawieniu prorockiemu Ezechiela, w którym Najwyższy nakazał Żydom dobre traktowanie cudzoziemców żyjących pośród nich aż do przydzielania im ziemi jako dziedzictwa (por. Ez 47,21-23). W tym kontekście trudno przyjąć, by Ezdrasz rzeczywiście był rzetelnym znawcą Prawa, jak sam siebie przedstawiał. Na stronicach tej księgi ujawnia się raczej jako zręczny manipulator religijny, który rościł sobie prawo do przemawiania w imieniu Boga bez wyraźnego prorockiego namaszczenia ze strony Najwyższego. Swoje namaszczenie Ezdrasz postrzegał przez pryzmat osobistych natchnień, które interpretował zgodnie z własnym wyobrażeniem o przychylności Boga (por. Ezd 7,6b). O manipulacji, którą prowadził Ezdrasz, niezbicie świadczy fakt, że nigdzie nie raczył on wspomnieć o tym, że patriarchowie żydowscy mieli obcoplemienne żony (np. żoną Józefa była Egipcjanka, a żonami Judy i Symeona były Kananejki). Poza tym żoną Salmona była Kananejka Rachab (prostytutka z Jerycha), a żoną jego syna Booza, Moabitka Rut (por. Mt 1,5). Także obie żony Mojżesza były obcoplemiennymi kobietami. Pierwsza z nich, Sefora, była Madianitką (por. Wj 2,21), a druga nieznaną z imienia Kuszytką, czyli Etiopką (por. Lb 12,1). Sam Bóg również nie wzbraniał się zawrzeć przymierza (małżeństwa) z Jerozolimą, którą przenośnie określił jako kobietę obcoplemienną – Kananejkę, której ojcem był Amoryta, a matką Chetytka (por. Ez 16,3). Najwyraźniej to wszystko w Ezdraszowej koncepcji promowania żydowskiej czystości rasowej i etnicznej supremacji narodu nie było wygodnym tematem.

Pedantyzm Ezdrasza wyrażający się w dokładnych listach repatriantów oraz szczegółowej inwentaryzacji dóbr przewożonych na potrzeby świątyni, wyraźnie

kontrastuje z jego wprost niechlujnym łączeniem opisywanych wydarzeń z czasami panowania perskich władców. Wzbudza to poważne wątpliwości co do rzetelności jego narracji. Osobnym wyzwaniem dla czytelnika może być patetyczny język religijny Ezdrasza, który np. w jego modlitwie z rozdziału dziewiątego może sprawiać wrażenie pełnego duchowej pokory, choć w końcu ujawnia jego pragnienie religijnego uzasadnienia prowadzonych przez niego czystek religijnych.

Kluczowy werset

Ezd 9,1-2 (NPD): *Po zakończeniu obrzędów przyszli do mnie liderzy przybyłej grupy i powiedzieli: „Lud Izraela, kapłani oraz lewici, których tu zastaliśmy, nie trzymali się z dala od okolicznych ludów. Wiązali się z Kananejczykami, Chetytami, Peryzzytami, Jebusytami, Ammonitami, Moabitami, Egipcjanami i Amorytami, a nawet zaczęli praktykować ich obrzydliwe zwyczaje. Za żony brali dla siebie oraz dla swych synów kobiety z tych narodów, przez co święte nasienie naszego ludu mieszało się z nasieniem ludów żyjących na tych ziemiach. Szczególnie przywódcy rodów oraz zwierzchnicy przewodzili ludowi w tym wiarołomstwie.*

Plan księgi

I. PIERWSZA FALA POWROTU JUDEJCZYKÓW Z WYSIEDLENIA BABILOŃSKIEGO (pod wodzą Zorobabela)

1. Edykt Cyrusa ..... w. 1,1-4
2. Przewodnictwo Zorobabela ..... w. 1,5-11
3. Spis repatriantów ..... w. 2,1-70
4. Początek odbudowy świątyni ..... w. 3,1-13
5. Opozycja wobec odbudowy świątyni ..... w. 4,1-24

II. RETROSPEKCJA WYDARZEŃ Z CZASÓW DARIUSZA ..... w. 5,1-6,22

III. DRUGA FALA POWROTU JUDEJCZYKÓW Z WYSIEDLENIA BABILOŃSKIEGO (pod wodzą Ezdrasza)

6. Przewodnictwo Ezdrasza ..... w. 7,1-10
7. Dekret Artakserksesa ..... w. 7,11-28
8. Spis repatriantów ..... w. 8,1-14
9. Zachęcenie lewitów do powrotu ..... w. 8,15-36
10. Powód reformy religijnej ..... w. 9,1-4
11. Modlitwa Ezdrasza ..... w. 9,5-15
12. Reforma religijna Ezdrasza ..... w. 10,1-44

PIERWSZA FALA POWROTU JUDEJCZYKÓW Z WYSIEDLENIA BABILOŃSKIEGO (pod wodzą Zorobabela)

Edykt Cyrusa

1,1: 2 Krn 36,22

1 1 W pierwszym roku panowania Cyrusa[1], króla perskiego, aby spełniło się to, co PAN zapowiedział przez Jeremiasza[2], Najwyższy skłonił króla perskiego Cyrusa, do wydania pisemnego obwieszczenia, które miało zostać odczytane i obowiązywać w każdym zakątku jego królestwa. Brzmiało ono tak:

1,2: Iz 44,28; Iz 45,1.12

2 *„Oto decyzja Cyrusa, króla Persji,*
który z woli PANA, Boga[3] Niebios,
otrzymał we władanie wszystkie ziemskie królestwa[4].
PAN polecił mi, abym wybudował Mu świątynię
w Jerozolimie – mieście znajdującym się w Judzie.
3 *Jeśli zatem ktoś z was należy do Jego ludu,*
niech z Bogiem[5] rusza w drogę[6] do Jerozolimy w Judzie
i tam przystąpi do budowy świątyni dla PANA, Boga[7] Izraela,
który jest Bogiem[8] przebywającym w Jerozolimie.
4 *Jednocześnie mieszkańcy krain i terenów,*
na których pozostaną jacyś członkowie tego ludu,
niech wesprą ich srebrem i złotem, dobytkiem i bydłem,
niezależnie od dobrowolnych darów składanych
na rzecz świątyni Boga[9] w Jerozolimie”.

Przewodnictwo Zorobabela

5 W tej sytuacji naczelnicy rodów Judy i Beniamina, kapłani oraz lewici[10], a także wszyscy, którzy poczuli się pobudzeni przez Boga[11] do powrotu i wybudowania PANU świątyni w Jerozolimie, zebrali się i ruszyli w drogę. 6 Wszyscy mieszkający w pobliżu wspomogli ich naczyniami ze srebra, złotem, dobytkiem, bydłem oraz drogocennymi

[1] Tekst mówi o Cyrusie II Wielkim, który panował w latach 550–530 i był pierwszym *szachinszachem*. Cyrus był twórcą koncepcji ograniczonej autonomii narodów podbitych przez imperium i znacznej tolerancji religii dla nich.

[2] Por. Jr 44,27-45,13; Jr 46,11; Jr 47,14-15.

[3] Hebr. *Elohim*.

[4] Współczesny czytelnik doskonale wie, że imperium Cyrusa nie obejmowało całego globu ziemskiego, jednak w tamtych czasach zapisy w takiej formie służyły podkreślaniu przez władców własnej potęgi.

[5] Hebr. *Elohim*.

[6] Od wiersza 1. aż do tego miejsca tekst jest kopią zapisu końcowego fragmentu *Drugiej Księgi Kronik* (por. 2 Krn 36,22-23).

[7] Hebr. *Elohim*.

[8] Hebr. *Elohim*.

[9] Hebr. *Elohim*.

[10] Lewici – potomkowie Lewiego, stanowili odrębny ród hebrajski. Nie mieli oni działu ziemi w Kanaanie, lecz zostali desygnowani do sprawowania kultu religijnego w świątyni PANA. Z tego rodu kapłanami mogli zostać jedynie potomkowie Aarona.

[11] Hebr. *Elohim*.

darami, a ponadto przekazali im dobrowolne ofiary na świątynię.
7 Tymczasem król Cyrus polecił przynieść sprzęty kultyczne, które
Nabuchodonozor zrabował ze świątyni PANA w Jerozolimie i trzymał
w świątyni swojego boga[1]. 8 Cyrus, król Persji, przez swego skarbnika
Mitredata, przekazał je księciu judzkiemu Zorobabelowi[2]. 9 Było to
trzydzieści naczyń ze złota, tysiąc naczyń ze srebra oraz dwadzie-
ścia dziewięć innych naczyń. 10 Poza tym znalazło się tam trzydzieści
kielichów ze złota, czterysta dziesięć kielichów ze srebra oraz tysiąc
innych kielichów. 11 Wszystkich naczyń, kielichów oraz innych sprzę-
tów ze złota i ze srebra było razem pięć tysięcy czterysta. To wszystko
Zorobabel przyniósł do Jerozolimy, prowadząc do niej repatriantów
z Babilonii.

1,7: 2 Krl 24,13; 2 Krn 36,7; Jr 27,22; Dn 5,2

Spis repatriantów

2 1 A oto lista mieszkańców prowincji[3] Judy, którzy powrócili z wy-
siedlenia zarządzonego przez króla babilońskiego Nabuchodo-
nozora. Powrócili oni zarówno do Jerozolimy, jak i do innych miast
w Judzie.

2,1: 2 Krl 24,14; 2 Krn 36,20; Ne 7,6

2 Dotarli oni tam z Zorobabelem, Jozuem[4], Nehemiaszem, Sera-
jaszem, Reeliaszem, Nachamanimem[5], Mordocheuszem, Bilszanem,
Misparem, Bigwajem, Rechumem, Baaną. Całkowita liczba powraca-
jących mężczyzn z ludu Izraela była następująca:

2,2: Ne 7,7

3 potomków Pareosza – dwa tysiące stu siedemdziesięciu dwóch;
4 potomków Szefatiasza – trzystu siedemdziesięciu dwóch;
5 potomków Aracha – siedmiuset siedemdziesięciu pięciu;
6 potomków Pachat-Moaba z linii Jozuego i Joaba – dwa tysiące
ośmiuset dwunastu;
7 potomków Elama – tysiąc dwustu pięćdziesięciu czterech;
8 potomków Zattu – dziewięciuset czterdziestu pięciu;
9 potomków Zacheusza – siedmiuset sześćdziesięciu;
10 potomków Baniego – sześciuset czterdziestu dwóch;
11 potomków Bebaja – sześciuset dwudziestu trzech;
12 potomków Azgada – tysiąc dwustu dwudziestu dwóch;
13 potomków Adonikama – sześciuset sześćdziesięciu sześciu;
14 potomków Bigwaja – dwa tysiące pięćdziesięciu sześciu;

[1] Nabuchodonozor najprawdopodobniej czcił babilońskie bóstwo Nabu.

[2] Dosł. „Szeszbassarowi". Cały kontekst *Księgi Ezdrasza* i *Księgi Nehemiasza* wyraźnie wskazuje, że chodzi tu o Zorobabela, który był księciem – wnukiem uprowadzonego do Babilonu króla Jojakina (Jechoniasza–Koniasza). Imię Szeszbassar ma pochodzenie chaldejskie lub perskie. Powszechną praktyką tamtych czasów było zmienianie imion ludziom pokonanym lub przyjmowanym na dwory jako zakładnicy. Ślady tej praktyki znajdujemy także w *Księdze Daniela* (por. Dn 1,6-7). Dla ułatwienia czytelnikowi wiązania wątków i postaci Redakcja NPD użyła w tekście hebrajskiego imienia tego człowieka.

[3] W tym czasie Juda była formalnie prowincją perskiego imperium.

[4] Jozue, syn Josadaka, wnuk Serajasza, był pierwszym arcykapłanem żydowskim po powrocie z wysiedlenia babilońskiego (por. Ezd 3,2).

[5] Dodane wg Ne 7,7.

15 potomków Adina – czterystu pięćdziesięciu czterech;
16 potomków Atera z linii Ezechiasza – dziewięćdziesięciu ośmiu;
potomków Azzura – czterystu trzydziestu dwóch; potomków Hodiasza – stu jeden[1];
17 potomków Besaja – trzystu dwudziestu trzech;
18 potomków Charifa[2] – stu dwunastu;
19 potomków Chaszuma – dwustu dwudziestu trzech;
20 potomków Gibbara – dziewięćdziesięciu pięciu;
21 mężczyzn z Betlejem – stu dwudziestu trzech;
22 mężczyzn z Netofy – pięćdziesięciu sześciu;
23 mężczyzn z Anatot – stu dwudziestu ośmiu;
24 mężczyzn z Bet-Azmawet – czterdziestu dwóch;
25 mężczyzn z Kiriat-Jearim, Kefiry i Beerot – siedmiuset czterdziestu trzech;
26 mężczyzn z Rama i Geba – sześciuset dwudziestu jeden;
27 mężczyzn z Mikmas – stu dwudziestu dwóch;
28 mężczyzn z Betel i Aj – dwustu dwudziestu trzech;
29 potomków Nebo – pięćdziesięciu dwóch;
30 potomków Magbisza – stu pięćdziesięciu sześciu;
31 potomków drugiego Elama – tysiąc dwustu pięćdziesięciu czterech;
32 potomków Charima – trzystu dwudziestu;
33 mężczyzn z Lod, Chadid i Ono – siedmiuset dwudziestu pięciu;
34 mężczyzn z Jerycha – trzystu czterdziestu pięciu;
35 potomków Senai – trzy tysiące sześciuset trzydziestu.

36 Wśród powracających byli też kapłani. Należeli do nich:
potomkowie Jedajasza z domu Jozuego – dziewięciuset siedemdziesięciu trzech;
37 potomkowie Immera – tysiąc pięćdziesięciu dwóch;
38 potomkowie Paszchura – tysiąc dwustu czterdziestu siedmiu;
39 potomkowie Charima – tysiąc siedemnastu.

40 W grupie powracających znajdowali się także lewici: potomkowie Jozuego z linii Kadmiela, Binnuja i Chodawiasza – siedemdziesięciu czterech.

41 Byli tam też śpiewacy: potomkowie Asafa – stu dwudziestu ośmiu.

42 Byli tam także strażnicy bram: potomkowie Szalluma, potomkowie Atera, potomkowie Talmona, potomkowie Akkuba, potomkowie

[1] Potomkowie Azzura i Hodiasza zostali na tej liście uzupełnieni za *Septuagintą* (por. 3 Ezd 5,15).

[2] Dosł. „Jory”. Imię poprawione za Ne 7,24.

Chatity, potomkowie Szobaja – wszystkich razem było ich stu trzydziestu dziewięciu.

43 W grupie repatriantów znaleźli się także słudzy świątynni. Byli to potomkowie: Sichy, Chasufy, Tabbaota, 44 Kerosa, Sii[1], Padona, 45 Lebany, Chagaby, Akkuba, 46 Chagaba, Szamlaja, Chanana, 47 Giddela, Gachara, Reajasza, 48 Resina, Nekody, Gazzama, 49 Uzzy, Paseacha, Besaja, 50 Asny, Meunitów, Nefisytów, 51 Bakbuka, Chakufy, Charchura, 52 Basluta, Mechidy, Charszy, 53 Barkosa, Sisery, Temacha, 54 Nesjacha, Chatify.

55 Byli z nimi także potomkowie niewolników Salomona. Pochodzili oni od: Sotaja, Hassofereta, Perudy, 56 Jaali, Darkona, Giddela, 57 Szefatiasza, Chattila, potomkowie Pocheret-Hassebajima oraz Amiego. **2,55**: 1 Krl 9,21

58 Całkowita liczba sług świątynnych oraz potomków niewolników Salomona wynosiła trzystu dziewięćdziesięciu dwóch.

59 Do powracających dołączyli także mieszkańcy Tel-Melach, Tel-Charsza, Kerub, Addan, Immer, chociaż nie mogli wykazać się pochodzeniem hebrajskim. 60 Należeli do nich potomkowie Delajasza, Tobiasza, Nekody – razem w liczbie sześciuset pięćdziesięciu dwóch.

61 Wrócili także ludzie z trzech rodów podających się za kapłańskie. Należeli do nich potomkowie Chobajasza, Hakkosa oraz Barzillaja, który wziął za żonę jedną z córek Barzillaja Gileadyty i przybrał jego imię. 62 Ponieważ nie mogli oni wywieść swego pochodzenia z wykazów rodów hebrajskich, zostali uznani za nieczystych i wykluczeni z kapłaństwa. 63 Namiestnik[2] zakazał im spożywać pokarmy z miejsca najświętszego, aż pojawi się arcykapłan, który za pomocą urim i tummim[3] zadecyduje o ich dalszym losie. **2,62**: Lb 17,4-5 **2,63**: Wj 28,30; Kpł 8,8

64 Cała ta grupa liczyła czterdzieści dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt osób, 65 nie licząc ich niewolników i niewolnic, których było razem siedem tysięcy trzystu trzydziestu siedmiu, a także dwustu śpiewaków i śpiewaczek[4]. 66 Ta grupa repatriantów miała do dyspozycji siedemset

[1] Dosł. „Siahy". Imię poprawione za Ne 7,47.

[2] „Namiestnik" – tytuł Zorobabela.

[3] *Urim* i t*ummim* były dwoma kamiennymi losami służącymi arcykapłanowi do odczytywania woli Bożej w zakresie „tak" lub „nie". Były one przechowywane w pektorale (napierśniku) arcykapłańskiego efodu. W Biblii nie ma śladu ich używania po objęciu królestwa przez Dawida. Historycy przyjmują, że zaginęły one po zburzeniu pierwszej świątyni (świątyni Salomona) w roku 586 p.n.e.

[4] Razem ze śpiewakami świątynnymi oraz z niewolnikami Salomona grupa w tej fali powrotu liczyła 49 897 mężczyzn. Jeśli doliczyć do tego kobiety i dzieci